

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

לפני כבוד השופטת אורלי מור-אל

התובעים:

1. פלוני
2. אלמוני (קטין)

נגד

הנתבעים:

1. עמותת אישה לאישה
2. יהודית איתואל
3. מירי בן שלום-דור
4. אורנה רשף
5. נעמי שניידרמן
6. נעמה כהן-ספראי
7. אתי אשד
8. טובה דורפמן
9. Michael Steinhardt
10. Judy Steinhardt
11. P.E.F Israel Endowment Funds
12. עופרה גניאו

החלטה

(ההחלטה מותרת בפרסום בלא פרסום שמם של התובעים וכל פרט מזהה)

לפני בקשת הנתבעות 1, 3-5, 7-8 ו-12 וכן בקשה נפרדת של הנתבעת 11, לחייב את התובעים בהפקדת ערובה טרם הגשת כתב הגנה בתביעה זו.

תמצית העובדות וטענות הצדדים

1. המדובר בתביעה שהוגשה תחילה לבית המשפט המחוזי, והוגדרה כתביעה על סך 1,640,000 ₪, בטענה שבת זוגו לשעבר של התובע-1 (להלן: "התובע" ו-"בת הזוג"), אם בנו (שהינו התובע-2 בתביעה זו), פועלת מזה שנים על מנת לטרפד את אבהותו של התובע ולהדיח אותו ממעמדו כאפוטרופוס ומשמורן על בנו, בסיוע גורמים ממערכת המשפט והרווחה. התביעה הוגשה על רקע שהותה של בת הזוג במעון לנשים מוכות בירושלים.

לימים התביעה תוקנה, בשל החלטת התובע להפחית את סכומה ולהעבירה לבית משפט השלום והועמדה לבסוף על סך של 500,000 ₪, לאחר שניתן לתובע פטור מאגרה עד סכום זה.

בתביעה המתוקנת נטען, כי הנתבעת-3, הינה מנהלת המקלט לנשים מוכות ולא מוכות בירושלים, אשר בין תפקידיה: שיווק המקלט כמפלט לחטיפת ילדים והסתרתם, שיווק המקלט לנשים אלימות כחלופה למעצרן וחקירתן במשטרה, קידום מייזמים לכליאת גברים במכלאות והקפאת הליכי גירושין מנשים אלימות אשר מבקשות להיות אלמנות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

לגבי הנתבעת 4, נטען שהינה יו"ר הוועד המנהל של המקלט לנשים מוכות ולנשים לא מוכות בירושלים.

לגבי הנתבעת 5, נטען שהינה מנכ"לית המקלט לנשים מוכות ולנשים לא מוכות בירושלים.

לגבי הנתבעת 7, נטען שהינה יועצת התקשורת במקלט לנשים מוכות ולא מוכות, ותפקידה הוא להרעיל את השיח הציבורי במדינה, כאילו כל הגברים אלימים, רק מחפשים נשים להרביץ לה, וכל הנשים מסכנות שעוברות החפצה יומיומית, הטרדה יומיומית וכל יום חוטפות פנס בעין. לטענת התובע, כל זה נועד להגדיל את כמות התרומות למקלט כדי שכל הנשים המתפרנסות מתעשיית המקלטים יוכלו להגדיל את המשכורות שלהם.

לגבי הנתבעת 8 נטען, שהינה מנכ"לית ואחראית המקלט ואחראית לגיוס תרומות בחו"ל והפקת ערבי התרומות בישראל.

התובע ציין בתביעתו שהנתבעות 2-8 הינן לשיטתו מתפעלות המקלט, וגובות ממשדד הרווחה סכום של 14,000 ₪ לכל אשה לחודש, כמו כן מתפעלות מערך התרומות בחו"ל, תוך הפצת שטנה איומה נגד גברים.

לגבי הנתבעת 12 נטען – כי היא אשת הקשר של הנתבעת 9 והנתבע 10 המנהלים קרן לגיוס תרומות בארצות הברית, אשר מנותבות להקמת מרכזי חירום לילדים ותמיכה כלכלית במעונות נשים מוכות אשר משמשים לחטיפת קטינים, כליאתם והסתרתם גם אם האשה לא מוכה.

אשר לנתבעת 11 הטענה היא שהיא ארגון יזמי מקלטים נוסף, אשר מנהלת קרן לגיוס תרומות לארגונים מסיונריים בישראל, אשר בין תפקידיה: מימון פעילותו העבריינית של המקלט, הפצת תעמולה לשנאת גברים ישראלים בעולם כולו כהצדקה לגיוס המימון לנתבעים.

על פני 33 עמודים צפופים בכתב התביעה, מפרט התובע את משנתו, בטענה שהנתבעים כולם, גרמו לו לנזקים אדירים, תוך שהוא נסמך על קטעי פרוטוקולים וכתבי בי-דין מדיונים משפטיים אחרים, בטענה לפרסומים נגדו בניגוד לחוק איסור לשון הרע; בטענה שמפעילות המקלט פסחו על כל הסעיפים והתעלמו מהוראות התע"ס לגבי הפעלת מקלטים כאשר קלטו את בת זוגו; בטענה שעקב פעולות אלה נגרמו לו נזקים כלכליים ונחטף בנו. לטענת התובע, הנתבעים העמידו עצמם ערכאת ערעור מעל בית המשפט עצמו ופעלו ללא סמכות. התובע מגדיר את הנתבעות כ"כת של נשים מעורעות בנפשו המפיצות רעל מגדרי כדי לנצל את תקציבי הענק שהן חולבות ממשדד הרווחה" (סעיף 87 לכתב התביעה).

עילות תביעתו של התובע, הינן בין היתר, הפרת חובה חקוקה – הפלייה במתן שירותים ציבוריים, בכך שהשירותים ניתנים על רקע אפלייה מגדרית.

גרימת נזק בזדון ונגישה – וזאת בעקבות עדותה של הנתבעת 3, בהליך אחר, שמצוטט רק חלק קטן הימנה לפיה בזמן שהות האשה במקלט, באופן אוטומטי נפסקים הסדרי הראיה, אלא אם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

כן פקידת הסעד מורה אחרת, בעקבות מתן סיוע משפטי לבת זוגו וליוויה בהגשת תלונות פיקטיביות וניהול הליכים רבים נגד התובע אשר מוטטו אותו כלכלית.

עשיית עושר ולא במשפט – בכך שהנתבעות מעשירות את קופתן, בעת ששהתה בת זוגו במקלט. רשלנות – בשל אי קיום נהלים, אי ביצוע בדיקות פסיכולוגיות ופסיכיאטריות מקיפות לבת זוגו.

הפרת חובה חקוקה – בגין אי קיום תקנון העבודה הסוציאלית של משרד הרווחה (להלן: "תקנון העבודה הסוציאלית"), והמשך החזקת בת זוגו ובנו במקלט לאחר שהתברר שלא הייתה אלימות אלא הפרת הפרטיות.

לשון הרע – בכך שהנתבעות 2 ו-3, קלטו את בת הזוג במקלט והודיעו לעובדות סוציאליות כי התובע אלים, מה שמצדיק את הישארותה של בת הזוג במקלט, וכך גם במקרים רבים אחרים. בסך הכל 12 מקרים.

פגיעה באוטונומיה של התובע-2, בכך שחטפו אותו וגרמו לו לעבור טיפולים ללא אישור התובע. כליאת שווא של הקטין הממומנת מהונאת תורמים ומשרד הרווחה – כאשר לטענת התובע הנתבעים 9-12 חברו לקנוניה יחד עם הנתבעות 2-8 אשר מפעילות את המקלט ככת משיחית לחטיפת קטינים וזאת לצרכי קידום האגינדה של רדיפת גברים והפלייתם תוך עשיית כסף וגויבים על חשבון המדינה והתורמים (סעיף 182 לכתב התביעה), התובע ממשיך וטוען, שמדובר בשטיפת מוח אלימה, ארסית ורעילה ביותר, בהנחיית הנתבעת-3, אשר מאמינה בחינוך פנימיסטי לזכרים בגיל הרך כדי לסרס אותם ולכן חטפה את התובע-2, עם הנתבעים האחרים אל הוילה שבהנהלתה, הנודפת צחנה של שנאת גברים.

עילה נוספת – היא ניכור הורי, כאשר הטענה היא שהנתבעים הפרו או גרמו להפרה של הסדרי הראייה והמשמורת בין התובע לתובע-2, במשך חמישה חודשים.

התובע מזכיר בתביעתו הליכים משפטיים לא מעטים ואולם לא מצרף ולו החלטה אחת, המקבלת את טענותיו בהקשר זה, נגד מי מהנתבעים, אף שניכר שהטענות נדונו בערכאות רבות וגם במשטרה.

התובע מצרף את הסכם הממון וחיים המשותפים בין בני הזוג מתאריך 15/9/13, עליו חתומים שניהם, המציין שבני הזוג אוהבים זה את זה ומבקשים לקיים חיים משותפים תוך התחייבות לכיבוד הדדי כבני זוג ידועים בציבור. התובע מצרף מייל מבעלת דירה אצלה התגוררה בת הזוג, אשר הכחישה קיומה של אלימות באירוע שהיה בסמוך לביתם וכן מצרף נהלים שונים של המקלט ותמליל שיחה עם עורכת הדין של בת הזוג שלא נתבעה בתביעה זו.

2. במסגרת הבקשה להטלת ערובה טוענות הנתבעות 1, 3-5, 7-8 ו-12 (להלן: "הנתבעות"), שמתקיימים בהליך זה התנאים להפקדת ערובה במלוא עוצמתם – בין בכך, שבהתאם לנתונים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

בתיק ודברי התובע עצמו, קיים קושי להיפרע מהתובע ככל שיפסקו לטובת הנתבעות הוצאות ובין משום כך שסיכויי התביעה קלושים.

הנתבעות טוענות, שכתב התביעה הארוך לא מגלה כל עילה וגם לא מעלה טענה קונקרטית נגד הנתבעות, אלא מדובר בכתב תביעה מבולבל ומפוזר המפרט נזקים אדירים מבלי להבהיר אלו נזקים נטענים כלפי כל אחת מן הנתבעות, וכלפי מי מופנות הטענות ביחס לכל נזק.

לטענת הנתבעות התביעה כולה מבוססת על כך שבת זוגו והתובע-2, נקלטו כדיירים במעון לנשים מוכות וכיוון שקליטת האם והבן במעון כאמור נעשית בהתאם להפניית משרד הרווחה, באמצעות מי שהוסמך על ידו, הרי שממילא אין לתובע כל עילה בהקשר זה, בוודאי לא כלפי הנתבעות. לטענת הנתבעות. לו רצה התובע לערור על קליטת האם והבן במקלט היה עליו לעשות כן בצינורות המיועדים לכך על פי דין כפי שאכן עשה וערערו נדחה.

לטענתו, במישור היחסים שמול המעון עצמו ואורגניו השונים אשר מהווים את "זרועם הארוכה" של הרשויות בהקשר זה ובפיקוחן של אלה – לתובע אין כל עילת תביעה תביעה ומשכך דינה של התביעה דחייה על הסף.

הנתבעות מדגישות עוד, שהתובע הוא תובע סדרתי, אשר שם לעצמו מנהג להגיש תביעות סרק אשר דומה שתכליתן היחידה הינה בזבוז זמן ומשאבים למעורבים ותביעה זו אינה אלא שרשרת בחוליות התביעות שהגיש.

3. הנתבעת-11, מוסיפה וטוענת שבעניינה כבר נקבע שהתביעה אינה מעוררת שאלה רצינית שיש לדון בה, שעה שלא התאפשר היתר המצאה לחו"ל. הנתבעת 11 מפרטת, שהיא נתבעת זרה, שמקום מושבה בארצות הברית, ובקשה שהגישו התובעים להיתר המצאה מחוץ לתחום נדחתה על ידי הרשם שילה, בשבתו כרשם בית המשפט המחוזי שעה שקבע שאינו סבור שהתובעים העלו שאלה רצינית שיש לדון בה כנגד הנתבעות הזרות 11-9. בקשה לעיון מחדש בהחלטה זו נדחתה בקביעה שהטענה שהנתבעים הזרים הם מממנים טרור פנימיסטי נגד גברים אינה שאלה רצינית שיש לדון בה.

הנתבעת-11 מדגישה, שהמבחן בהקשר זה, הוא בסטנדרט נמוך מזה שיש לבחון במסגרת הבקשה להטלת ערובה.

לטענת הנתבעת-11, טענותיו העובדתיות של התובע בכתב התביעה, עוסקות במקרה פרטני הנוגע לתובע, כאשר הנתבעת-11 הינה אחת מבין גופים נוספים התורמים לעמותה זו לצד מימון אותו מקבלת העמותה מן המדינה.

הנתבעת-11, מדגישה שהיא נתבעת זרה, ולפיכך הוצאות ההגנה אליהן היא תידרש בעל כורכה בגין ניהול הליך סרק זה צפויות להיות גבוהות ביחס לנתבע ישראלי, זאת בין היתר לצורך לתרגם כתבי טענות ולדאוג להגעתם של עדים ומצהירים מחו"ל.

בנסיבות אלה, מבקשת הנתבעת-11 ערובה בגובה 10% מסכום התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

4. לטענות הנתבעות הגיבו התובעים, בין היתר, בכך שאין להשליך מפסיקה חריגה אליה הפנו הנתבעות לעניינם, כמו כן טענו שהמדובר בנסיגה לחסום את זכות הגישה של התובעים לערכאות באמצעות ניצול ציני של דלפוניותו של התובע-1. לטענתם, אילו ההלכה הייתה כנטען על ידי הנתבעים אזי אף אדם בפשיטת רגל או מוגבל באמצעים לא היה יכול לתבוע בנוזקין. לטענת התובעים אלו שמבקשים סיוע משפטי מקבלים אוטומטית פטור מאגרה ולא יעלה על הדעת לדרוש מהתובעים הפקדת ערבון.

דיון והכרעה

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, עיינתי במסמכים הרבים בתיק זה ובחנתי את הדין בסוגיה, באתי לידי מסקנה, כי יש להבחין בין שתי הבקשות שלפני – אשר לבקשת הנתבעות 1, 3-5, 8-7 ו-12, לעת הזו אין לדרוש מהתובע הפקדת ערובה ויכול שהיא מקום לשוב ולשקול את הדברים לאחר הגשת כתב ההגנה או הראיות. לא כן לגבי הנתבעת-11, שהינה נתבעת זרה, שעילת התביעה כלפיה רחוקה וקלושה ושההוצאות שעשויות להיגרם לה בניהול ההליך מוגברות. לגבי הנתבעת 11, כבר עתה ניתן לקבוע שמדובר במקרה חריג בו האיזון המתחייב מכלל נסיבות העניין, מצדיק הטלת ערובה על התובע כתנאי להמשך דיון בתביעה.

6. תקנה 519 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן: "תקנות סדר הדין האזרחי") מקנה לבית המשפט או הרשם את הסמכות "אם נראה לו הדבר, לצוות על תובע ליתן ערובה לתשלום כל הוצאותיו של נתבע". עניינה של תקנה זו לאזן בין האינטרס שבמניעת תביעות סרק והבטחת הוצאותיו של נתבע מחד גיסא, לבין האינטרס שבשמירה על זכות הגישה לערכאות מאידך גיסא. התקנה על-פי לשונה אינה קובעת אמות מידה להחלטה, והיא מעניקה שיקול דעת נרחב לבית המשפט. לצד זאת, פסיקתו של בית משפט זה התוותה מספר שיקולים מרכזיים שעל בית המשפט ליקח בחשבון בבואו לצוות על מתן ערובה (ראו: רעא 5488/16 אבנר נתנאל נ' רישן בנין והשקעות בע"מ (17/7/16), להלן: "עניין נתנאל").

על הכף עומדים, מחד זכותו של אדם למצות את יומו בערכאות ומאידך אינטרס ציבורי המבקש להבטיח לבעל דין הגנה מפני מצב בו יתקשה לגבות את הוצאותיו.

זכותו של אדם למצות את יומו בערכאות המשפט הוכרה כזכות בעלת אופי חוקתי (ע"א 3833/93 ד"ר יוסי לוי נ' אילנה לוי ואח', פ"ד מח(2) 862; רע"א 544/89 אויכל תעשיות (1985) נ' נילי מפעלי מתכת, פ"ד מד(1) 647 (להלן: "עניין אויכל"); ע"א 733/95 ארפל אלומיניום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ, פ"ד נא(3) 577). הפסיקה הכירה בכך שמימוש זכות הגישה לערכאות הוא פעמים רבות תנאי ליכולת אכיפתן של זכויות יסוד אחרות (רע"א 2146/04 מדינת ישראל נ' עזבון המנוח באסל נעים איבראהים ואח', פ"ד נח(5) 865). עוד נפסק, כי זכות הגישה לערכאות עומדת, כמובן, לכל אדם, בלא קשר ליכולתו הכלכלית, ונתונה גם למעוטי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

היכולת, אשר אין ברשותם אמצעים כלכליים למימון הוצאות ההתדיינות המשפטית (רע"א 2808/00 שופר סל בע"מ נ' אורי ניב ואח', פ"ד נד(2) 845; עניין אויכל, לעיל).

משכך, הנחה לא פעם בית המשפט העליון שבהפעלת שיקול הדעת בענין הפקדת ערובה להוצאות משפט יש לתת משקל ממשי לזכות החוקתית של פנייה לערכאות (ש. לוי, תורת הפרוצדורה האזרחית (תשנ"ט) 35, ראו גם: רעא 3601/04 לין ו'נצ'ון נ' מדינת ישראל מנהלת ההגירה/ משטרת ישראל (18/10/07) (להלן: "עניין לי ו'נצ'ון").

למול הזכות החוקתית של תובע, יהא מצבו הכלכלי אשר יהא, פועל אינטרס ציבורי כבד משקל, המבקש להבטיח לבעל דין הגנה בפני מצב בו יתקשה לגבות הוצאות שנפסקו לטובתו בהליך שהוגש נגדו וכשל. הערבון נועד להגן על בעל הדין שכנגד מפני חסרון כיס, הטרדה, וניצול המשאב האנושי בגרירתו למשפט שנסתיים בפסק דין לזכותו, על דרך הבטחת יכולתו לממש את גביית ההוצאות שנפסקו לטובתו (עניין לי ו'נצ'ון, בש"א 1528/06 ורנר נ' כונס הנכסים הרשמי (מיום 17.10.07); ע"א 2877/92 סאלח עבד אל לטיף נ' מורשת בנימין למסחר, פ"ד מז(3) 846; ע"א 8440/03 בן ציון כהן נ' חיה לחוביץ, תק-על 2004(3) 353; רע"א 8010/01 יעקב מימון נ' גונר אלדן, תק-על 2002(2) 1128).

בעניין לי ו'נצ'ון קבע בית המשפט, כי מנגנון האיזון בין השיקולים הנוגדים לצורך החלטה בענין הערבות מצריך התייחסות ליכולתו הכספית של מבקש הפטור וסיכויי ההצלחה של ההליך. הפן של היכולת הכספית משקף את אינטרס זכות הפנייה לערכאות. היבט סיכויי של ההליך משקף את עניינו של הנתבע בהבטחת הוצאותיו למקרה שההליך יידחה. בגדר שיקולים מרכזיים אלה, ניתן משקל למאפיינים מיוחדים של המקרה הנדון, כאשר המגמה היא לאזן בדרך ראויה בין הערכים השונים הפועלים ברקע העניין.

ברעא 2142/13 שויהדי נעמאת נ' יצחק קרמין (12/12/14), התייחס בית המשפט לארבעה שיקולים מנחים, בבוא בית המשפט לקבוע ערובה להוצאות: תושבות חוץ; אי מתן מען עדכני בכתב התביעה; סיכויי התביעה ומצב כלכלי ירוד של תובע, כאשר אין חולק שלא מטילים הפקדת ערובה על תובע בשל עונו בלבד וצריך להתווסף לשיקול זה, טעם נוסף (ראו גם: עניין אויכל, שהוזכר לעיל).

דרך כלל, הטלת ערובה נדונה לגבי תובעים שאינם מתגוררים בארץ וההנחה היא שאין בידיהם נכסים מהם ניתן להיפרע, החלטות בנוגע להפקדת ערובה על תושב ישראלי הן אמנם נפוצות פחות אך עצם התושבות אינה מעניקה לתובע חסינות מפני הטלת ערובה. וראה עניין נתנאל, שם דחה בית המשפט העליון (כב' השופט סולברג), בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי להטיל ערובה של 80,000 ש"ח, על תובע, בקובעו שבנסיבות בהן העריך בית המשפט המחוזי שסיכויי התביעה להתקבל אינם גבוהים, גם אם לא ניתן להעריך את ההליך כהליך סרק מובהק, אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי (ראו גם: עא 8440/03 בן ציון כהן נ' חיה לחוביץ (21/7/04), שם אישר בית המשפט העליון דחיית תביעה, מקום שלא הופקדה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

ערובה; תא (ת"א) 39752-06-12 **ישראלכרט בע"מ נ' ירון אלעד** (6/6/13), שם קבע בית המשפט, כי על התובע להפקיד ערובה של 35,000 ₪ לטובת המבקשת).

בית המשפט העליון הוסיף וקבע, שמקום שסיכויי התביעה נמוכים או כשמדובר בתביעת סרק ניתן לחייב את התובע בהפקדת ערובה, גם כשמדובר בתובע חסר יכולת כלכלית (רעא 1572/14 **דוד עזר נ' אמריקה-ישראל רמת אביב החדשה השקעות בע"מ** (14/7/14) (להלן: "עניין דוד עזר"), רע"א 4037/12 **סופר-סייג נ' ארז איתן עו"ד מנהל מיוחד** פסקה 6 (18.10.2012)). בית המשפט הדגיש, שהעדר יכולת כלכלית אינו יכול להצדיק התעלמות מאינטרס הנתבע העלול להיות מושפע מהליכי סרק [ראו: רע"א 5104/10 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (17.11.2010); רעא 4037/12 **רחל סופר-סייג נ' ארז איתן מנהל מיוחד** (18/10/12). ראו גם: תא (ת"א) 27281-02-14 **צ'רחי כורש נ' גדעון פרום, עו"ד כונס נכסים** (6/4/16), שם קבע בית המשפט כי גם אם התובע פושט רגל אין בכך כדי למנוע החלטה שעליו להפקיד ערובה, ועצם מצבו הכלכלי לא יוצר לו חסינות במקום שנקבע כי ראוי להפקיד ערובה).

בית המשפט גם התייחס גם לכך שמועד הגשת הבקשה והדיון בה ביחס לשלב בו מצוי ההליך עשוי להוות שיקול רלוונטי לעניין ההכרעה בבקשה להורות על הפקדת ערובה (רע"א 6353/12 **אברהם נ' יגרמן**, פסקה 5 והאסמכתאות המופיעות שם (16.1.2013)).

אכן, כל מקרה לנסיבותיו, והנסיבות בחלק מן ההחלטות אליהן הפניתי שונות מנסיבות המקרה דנן. לעניינינו חשוב, שהפסיקה מעלה שלצד זכויות בעל דין שאין הפרוטה מצויה בכיסו לפנות לערכאות, אין בעל דין כזה קונה חסינות מהטלת ערובה מקום שמתקבל הרושם שמדובר בתביעה שסיכוייה להתקבל קלושים ושההוצאות שבניהולה עשויות להיות גדולות.

זכותו של התובע לפנות לערכאות ומצבו הכלכלי הדחוק אינם השיקולים היחידים שיש לשקול בעניין העירבון. במסגרת האיזון הנדרש, יש לתת משקל גם לאינטרס הלגיטימי של הנתבעות, ולתת בידן הגנה למקרה שיתברר שההליך ידחה ולא ניתן יהא לממש את גביית ההוצאות שייפסקו לטובתן.

יש למנוע מצב בו תובע יזכה לחסינות בניהול הליך משפטי שסיכויים להתקבל אינם גבוהים, כאשר מנגד בשל מצבו הכלכלי והאופן בו הוא מנהל את ענייניו הכספיים, הסיכוי לגבות הימנו הוצאות בסופו של הליך כמעט ולא קיים.

7. בשלב זה, בטרם הוגשו כתבי ההגנה בתיק על ידי המבקשות יש לבחון את הדברים בזהירות הראויה.

8. אשר לנתבעות 1, 3-5, 7-8 ו-12, מבלי להיכנס בשלב זה לאבחנה בין כל אחת מהן, נראה שיש להמתין עם ההחלטה בנוגע להפקדת ערובה עד לאחר הגשת כתב הגנה או ראיות הצדדים, על מנת שתהא תמונה טובה יותר של טענות התובע מחד ותשובות הנתבעות מאידך. זאת בהינתן ההנחה שגם אם זוגתו של התובע הופנתה למקלט על ידי משרד הרווחה, למקלט ומי מטעמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

קיימות חובות זהירות בסיסיות גם כלפי בני הזוג. אכן העילה שמעלה כתב התביעה קלושה, שכן ניכר שמדובר בהעלאת טענות תוך התבססות על חצאי משפטים מתוך הליכים משפטיים אחרים ותחושות סובייקטיביות של התובע שלא נקבע על ידי רשות כלשהי שיש בה ממש; ואכן יכול שהתובע מבקש לעשות שימוש בהליך קרדום לחפור בו נגד הנתבעות מטעמיו הוא ואולם לא מופרך לבסס את ההחלטה בעניין ערובה להוצאות על מידע נוסף, ובין היתר כזה שיתקבל מכתב הגנה או ראיות הצדדים.

9. המצב שונה לגבי הנתבעת 11 – הנתבעת 11 הינה נתבעת זרה, שהתובע לא קיבל היתר המצאה לחו"ל על מנת להמציא לה את כתב התביעה. התובע לא ערער על ההחלטות שלא ליתן היתר המצאה כזה. הקשר של הנתבעת-11 לעוולות הנתבעות על ידי התובע הוא קלוש, כאשר הטענה שהיא שהנתבעת-11 היא ארגון יזמי מקלטים אשר מנהלת קרן לגיוס תרומות, תורמים אותם הנתבעות האחרות מוליכות שולל. אין שמץ של ראיה שלנתבעת-11, הייתה נגיעה כלשהי להחלטות בעניינו של התובע או בעניינה של זוגתו. לגבי הנתבעת-11, ניתן להתרשם כבר בשלב זה, מעילה קלושה ולא עניינית. בנסיבות אלה, נכון להטיל ערובה כתנאי להמשך ניהול התביעה.

גם בהינתן זכות הגישה לערכאות, תהא זכות זו חשובה ככל שתהא, שעה שקם חשש לא מבוטל שהנתבעת-11 תוותר בסופו של הליך משפטי כאשר ידיה על ראשה בלא יכולת לגבות הוצאות ממשיות שנגרמו לה ומנגד מסתבר שהתובע מעלה טענות שגם אם יש בהן ממש לא יהא בהן כדי לבסס אחריות, נכון לאזן בין הצדדים בהטלת ערובה להוצאות.

חשוב להדגיש שמצויים אנו על סף תחילת ניהול ההליך לגופו, כאשר הנתבעת-11 עתידה להידרש להוצאות נוספות כאשר תידרש להגיש כתב הגנה וראיות.

בקביעת גובה הערובה יש להתחשב מחד במצוקתו הכלכלית של התובע, במשולב עם האינטרס הציבורי הכללי לאפשר לתובעים לברר את עניינם בבית המשפט. מנגד, אין לבטל לחלוטין את עניינו של בעל הדין שכנגד. יש לבחון את סיכוייו של ההליך ומקום בו הסיכויים אינם טובים, יש לתת ביטוי מידתי להגנה על זכותו של הנתבע להבטחת הוצאותיו (ראו עניין לי וינצ'ון). ראוי במסגרת זו להציב גדר כלשהי בפני ניהול הליכים שסיכוייהם אינם גבוהים בראיית האינטרס הציבורי הכולל ולהימנע מלאפשרם בלא מתן בטחון כלשהוא לכיסוי הוצאות הנתבע, באם תיגרמנה.

עם זאת, בשל עוצמת עקרון זכות הגישה לערכאות, נוכח דלות אמצעיו של התובע ולאור קיומו של אינטרס חברתי כללי לאפשר לתובעים למצות את תביעתם ומנגד - כדי להקנות בטחון כלשהו, ולו חלקי ביותר – ליכולת הנתבעת לגבות את הוצאותיה אם תדחה התביעה כנגדה, אני מחליטה להעמיד את הערבון בשלב זה על סך של 15,000 ₪.

התובע יפקיד את הסכום האמור במזומן או בערבות בנקאית צמודת מדד, אשר אינה מוגבלת בזמן וזאת בתוך 30 ימים. היה ולא תופקד הערובה בתוך התקופה הנזכרת – תידחה התובענה נגד הנתבעת-11, הכל כאמור בתקנה 519 (ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9726-12-16

10. הנתבעות 1, 3-5, 7-8 ו-12, יגישו כתב הגנה בתוך 30 יום.

11. משלא ניתן היתר המצאה לגבי הנתבעות 9 ו-10 ובקשות ערעור שהוגשו על ההחלטה בעניין זה נדחו, דינן להימחק מכתב התביעה, וכך אני מורה.

12. תז"פ בתאריך 23/2/20 לבחינת קיום הערובה בתיק, וכתב הגנה מטעם הנתבעות 1, 3-5, 7-8 ו-12 ומתן הנחיות נוספות.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ח טבת תש"פ, 15 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

אורלי מור-אל, שופטת

